

**МЕДІАКОСМІЗОВАНА МОДЕЛЬ СВІТОУСТРОЮ:
РЕНОВАЦІЯ МИНУЛОГО ЧИ АМОРТИЗАЦІЯ СУЧАСНОСТІ?**

У статті досліджується взаємозв'язок між аксіологічними універсальними цілісної науково-світоглядної концепції космізму та онтологічними параметрами сучасної медіатизованої культури, які в результаті взаємодії та взаємовпливу зумовлюють виникнення синтезованої (медіакосмізованої) парадигми сучасного світу.

Ключові слова: медіакультура, космізм, медіакосмізм, картина світу, парадигма культури, аксіоконстанти, постмодернізм, полістилістичність, синкретичність.

Трансгресивний характер соціокультурних трансформацій сучасного суспільства зумовлює фундаментальні зміни як у матеріальній, так і в духовній сферах. На загальному тлі "духовної ентропії" зростає культуротворчий потенціал космопланетарних ідей, набирає обертів процес актуалізації принципів космізму у культурному ареалі всього світу. Цьому сприяють такі принципи: кореляція особистісно-поведінкових характеристик окремого індивіда з соцієтальними параметрами співтовариства, яка дозволяє ціннісним універсальям космізму одночасно впливати на одну людину та все суспільство; співпадіння особистісних атрибутів людини та загальних конфігурацій суспільства, що на прикладі відродження інтересу до культуротворчого виміру космізму означає поєднання аксіоконстант космізму з революційними змінами у культурі нашого часу, подолання обмеженості щодо індивідуального (імперативів ідеології медіакультури) та загального (аутентичний концепт космізму); симетрія та взаємозворотність соціокультурних процесів виявляється у активізації міфологеми космізму як одного з парадоксів формуючого світоглядного конструкта медіакультури; взаємопроникнення культури та соціуму, а також збереження соціокультурного балансу індикують, що глобальна мережа інформаційно-комунікаційних технологій сприяє поширенню аксіоконстант космізму, які, набувши статусу відреставрованих та адаптованих до сучасного соціокультурного топосу старих цінностей, стають релятивно автономними від процесів цілковитої нещадної модернізації за збереження власних традиційних концептів.

Мета статті – проаналізувати аксіологічні універсальї науково-світоглядної концепції космізму та онтологічні параметри сучасної медіатизованої культури, які в результаті взаємодії та взаємовпливу зумовлюють виникнення синтезованої (медіакосмізованої) картини світу.

Зважаючи на те, що предметом дослідження є специфіка монтування світоглядних орієнтирів космізму в сучасну картину світу, важливе місце у дослідженні займають праці М. К. Гаврюшина, А. Г. Гачевої, Ф. І. Гиренко, В. М. Дьоміна, В. В. Казютинського, О. Д. Куракіної, В. О. Кутирева, М. М. Моїсеєва, С. Г. Семенової, А. Д. Урсула, Л. В. Фесенкової та багато ін., що мають безпосереднє відношення до різноаспектного вивчення космопланетарних ідей. При цьому зауважимо, що питання актуалізації культуротворчих кодів космізму в умовах становлення інформаційного суспільства та домінування медіакультури є практично неопрацьованим як представниками космодискурсу, так і теоретиками сучасної культури (Д. Келлер, Дж. Бігнелл, Б. Дункан, Н. Б. Кирилова, В. М. Шейко, С. К. Шайхтдінова та ін.).

Для культури як системи характерна упорядкованість матеріальних і духовних цінностей, міфологем, ідей, понять в єдину картину світу, яку можна визначити як "сітку координат" (А. Я. Гуревич), за допомогою якої сприймається дійсність і формуються образи-уявлення про світ, місце людини в ньому та взаємостосунки між ними. Як правило, різні картини світу (наукова, художня, релігійна) є непримиримими антагоністами, хоча вони і мають спільні дескриптивні критерії, а між їхніми окремими елементами існує тісний зв'язок. Інтенсифікація процесу медіатизації соціокультурного ландшафту нарівні зі світовими явищами глобалізації, інтеграції та інформатизації призводить до необхідності пошуку синтезу між різними картинами світу. Чимало сучасних дослідників очікують на появу нової "метопарадигми", яка спромоглася б об'єднати наукове, художнє та релігійне світобачення. Пошук нових вимірів існування митців (у найширшому культуротворчому розумінні цього поняття), прагнення зберегти "єдність" науки, релігії та мистецтва спрямовує до створення синтезованої медіакосмізованої парадигми світоустрою сучасної культури, методологічно-дисциплінарної інтеграції різноманітних форм осмислення універсуму на концептуальній основі науково-світоглядної теорії космізму, "без горезвісного містично-окультного, "ню-ейджевського" характеру" [3].

Космізм – це самодостатня модель світобачення та світосприйняття зі стрункою системою поглядів на космос як синонім цілісного світу, між усіма елементами якого існують щільні та міцні взаємозв'язки. "Соціокультурна ретроспектива" розвитку ідей космізму впливає на формування нової міфологеми, в основі якої лежить сприйняття, відчуття, розуміння світу як цілісного та живого організму, який прагне до впорядкування, стрункості, гармонії, а також тяжіє до органічного єднання мікро– та макрокосмів.

Як узагальнення для універсальї ціннісно–світоглядного виміру космізму наведемо типологію, яка була запропонована О. І. Субетто [4]: соборність, общинність, колективізм; вседність людини, людства та Всесвіту; вселюдність; софійність, мудрість космічного господарювання людини на Землі; домінанта "жіночого начала" в космічній організованості буття; цінність буття; цілісність знання; загальна або духовна свідомість; спільна справа; жива світобудова космосу (ці універсальї відтворювалися у О. Л. Чижевського, К. Е. Ціолковського у вигляді панпсихізму, "психосфери", думок про планетну психічну енергію, у П. О. Флоренського – у вченні про пневмосферу, про натхненність матерії, речей, занурених у світ культури; у О. І. Блаватської зустрічається аналог цих характеристик "духо-матерія", "речовинність думки", "думка-двигун", "енергія думки", "психічна енергія", "свідомість енергій" і т. п.); критика ринково-капіталістичного устрою світобуття; антропокосмізм; великий хронотоп (простір-час) буття космічної людини; циклічність як основа розвитку світу; онтологія відповідальності; культ освіти.

Сьогодні в ситуації, коли наявний плюралізм функціональних альтернатив, космізм може виконувати такі функції, як компенсаторну, комунікативно-інтегративну, світоглядно-регулятивну. Так, космізм інтенсифікує компенсаторну функцію через духовне звільнення: носії космічної свідомості намагаються як перебудувати свою свідомість, так і змінити умови свого існування за допомогою в першу чергу, художніх засобів вираження мистецтва. Комунікативно-інтегративна функція космізму через його категорію загальності слугує об'єднуючим фактором, сприяє духовній інтеграції суспільства, дозволяє мирно співіснувати та взаємодіяти між собою індивідам і групам з різними світоглядами, віднаходить сенс життя та джерело духовності, конструює ціннісні орієнтири. Це ж стосується й світоглядно-регулятивної функції: соборність індивідів і груп, метафізичний вимір колективізму слугує регулятивним механізмом, стає альтернативою атомізованим формам буття культури, зумовлює виникнення синкретичної (космопланетарної) свідомості та формує нову картину світу в умовах становлення та інтенсивного розвитку сучасної медіакультури.

У широкому розумінні медіакультура постає як специфічний тип культури інформаційного суспільства, який за допомогою своєї розгалуженої мережі технологічних і комунікаційних посередників сприяє конструюванню нової моделі світобудови, появі домінуючого простору світового культурного ландшафту, набуттю прерогативного статусу по відношенню до валентних факторів впливу на формування механізмів ідентифікації, репрезентації, актуалізації різних ідей, образів, понять тощо. Носіями "медіатекстів" є як класичні види соціокультурних практик (художня творчість, наукові дослідження, політичні дебати тощо), так і сучасні аудіовізуальні технології, пов'язані з науково-технічним прогресом епохи модерну (масова преса, телеграф, радіо, кіно, телебачення) та постмодерну (спутникове, кабельне та цифрове ТБ, мережа Інтернет, електронна пошта, стільниковий зв'язок і т.п.).

Транслокальна картина світу, яка конструюється онтологічними параметрами медіакультури, має такі критерії: аморальність, агностицизм, візуалізація, віртуалізація, гедонізм, еклектичність, емоційна забарвленість, інформаційна перенасиченість, конформність, масштабність, непорядкованість, недостатньо виражена внутрішня організація, неструктурованість, низька самоузгодженість, нечіткість, поліваріантність, поліхронічність за домінування "порядку денного", хаотичність, сенсильність, символічність, суперечливість тощо. В якості альтернативи тим принципам, які постулюються медіакультурою, людство звертається до поліфонії індивідуальних культурних стилів і життєвих стратегій, стародавніх культурно-соціальних практик, сакрального досвіду минулих століть. Завдяки своїм "здоровим" ціннісним установкам та світоглядним орієнтирам космізм стає лідером серед життєдайних культуротворчих концепцій.

Конструктивну взаємодію універсальї медіакультури та ціннісних пріоритетів космізму, у процесі якої формується підґрунтя новітньої світоглядної парадигми, можна проаналізувати, звернувшись до найефективніших і популярніших конструкторів сучасного тринарного світу культури, а саме кінематографу, телебачення та інтернету.

Кінематограф і генетично пов'язане з ним телебачення є синтетичними мистецтвами, масовими формами цілісного освоєння світу, в яких сутність медіакультури є найкраще маніфестованою, одними з основних засобів формування картини світу. Тим самим, сконструйована кінематографом і телебаченням картина світу (у тому числі її окремі елементи, що відносяться до культуротворчих принципів космізму), міцно монтується у свідомість сучасної людини. Важливо відзначити, що екранні образи не тільки впливають на антропогенний вимір культури шляхом формування своєрідної "космопланетарної" картини світу, але й безпосередньо "підживлюють" контент космізму безліччю медіа-проектів космічної тематики. Прикладами експлуатації космопланетарних ідей та символів у сучасному кіно та їх інтерпретації в ракурсі новітньої світоглядної парадигми медіакосмізму можна вважати фільми фантастичного жанру на космічні сюжети, фільми-катастрофи з постуляцією загрозливих наслідків безвідповідального відношення до природного світу, різноманітні телепрограми освітньо-просвітницького напрямку, науково-популярні передачі-апологети потойбічних рівнів буття.

Ще в більшій мірі, ніж вищезгадані медіа-конструктори, топологію всіх сфер діяльності індивіда та соціума (соціокультурного, антропологічного, технологічного, політико-економічного та ін.) змінюють віртуальні реальності, що конструюються за допомогою інноваційних комп'ютерних та інтернет-технологій.

На цьому етапі дослідження для розуміння процесуальності виникнення нової культурної парадигми надзвичайно важливо зазначити відмінність між трансцендентністю та віртуальністю. Можна припустити, що відмінність між усталеною та медіатізованою картинами світу – це несхожість транс-

цендентного та віртуального. Згенерована за допомогою комп'ютерних технологій реальність може бути стратегічно задіяна для реалізації традиційних культурних практик з метою вирішення одвічних протиріч, що існують між окремою людиною та соціумом в цілому (незадоволення реальним життям, відсутність сприятливих умов для самоактуалізації, протистояння дисциплінарно–репресивному механізму культури тощо). Історично встановлена демаркація традиційної культури з її орієнтацією на вище, духовне, сакральне та сучасним культурним буттям, яке описується через категорії матеріального, тілесного, профанного знімається у результаті інверсії трансцендентного зовнішньої формою, симуляції дійсної реальності віртуалом, зокрема медіатизації та космізації свідомості, виникнення специфічного типу космізму сьогодення, появи синкретичного культурного феномену ХХІ ст. – медіакосмізму.

Для нашого дослідження важливо враховувати, що створення такої соціально-культурної практики, як медіакосмізм, в основі якої закладаються ціннісні пріоритети космізму (гармонія світу, єдність людини та Всесвіту, колективність, позахрамова літургія, соборність, софійність, співтворчість, холистичність світогляду, цілісність знання тощо), можливе виключно при звертанні до гнучкого, неосяжного світу віртуалу, що генерується морфологічними та феноменологічними параметрами медіакультури. З огляду на особливості репрезентативних механізмів віртуальної реальності (гіпертекстуальність, ризомність, поліваріантність, синергійність, високі комунікаційні показники тощо), які корелюють з "титульними" атрибутами ціннісно-світоглядного виміру космізму (взаємозалежність, всеєдність, синкретичність, навіть деякий еkleктизм, синтестезія різних арт-практик, колективність, ін.), мережі Інтернет постають як найсприятливіший простір для успішного втілення життєдайних, хоча й дещо утопічних, космопланетарних програм.

Певна відповідність базових культуротворчих засад аксіологічного виміру космізму культурно-цивілізаційної доби постмодерну етосу проекту медіакультури може бути розкрита через класифікатор моделей світу, який запропонували В. С. Жидков та К. Б. Соколов [1, 71–76]: масштабність (представлені майже усі культурні традиції, успішно реалізовується проект мультикультуралізму); чіткість (має жорсткі межі, міцні взаємозв'язки); емоційна забарвленість (багато образів, ідей, концептів мають емоційну забарвленість); світло та морок (футурологічні проекти космізму формують досить "променисті" есхатологічні уявлення); поліхромність (незважаючи на безліч елементів з минулих культур та декларацію творчої активності, космопланетарна картина світу орієнтована на сьогодення); узгодженість (спостерігається вкрай сувора висока внутрішня організація); аналітизм і синтетизм (космізована картина світу синтетична й водночас раціонально–ірраціональна, відрізняється холистичністю поглядів, світосприйняття); виокремлення суб'єкта з навколишнього середовища (індивід отожднює себе зі всією планетною спільнотою людей, з усім всесвітом); активність і пасивність (заохочується активна позиція); знаковість або символічність (предмети, явища мають високе семантичне значення); рефлексивність (космічну свідомість відрізняє високий рівень інтелекту, здатність до рефлексії); насиченість міжлюдських стосунків (надзвичайно багата комунікаційна історія); конформність (відрізняється стійкістю оцінок, рішучістю тверджень, непохитністю принципів); детермінованість світоустрою (пропонує погляд на світ через категорії упорядкованості, стабільності, узгодженості, гармонії, обумовленості); ступінь загальної розвиненості (змістовні компоненти мають інтенсифіковане інформаційне навантаження); репрезентативна система (відрізняється гармонійним поєднанням візуального, аудіального, сенсетивного, змістовного рядів).

Нажаль, у зв'язку з тим, що відродження інтересу до концептуальних засад космізму відбувається паралельно з тенденцією до масовізації цінностей вітчизняних та інтернаціональних культур, доводиться діагностувати точкове "ураження" космопланетарних аксіоконстант "сувенірним синдромом" (Ю. В. Рижов) [3]. Це означає, що експропрійовані з аутентичного контекстуального оточення ідеї про соборність, подібність мікро– та макрокосмів у сучасному медіакультурному просторі засвоюються в спотвореній, модернізованій версії та починають функціонувати лише як симуляція самих себе на рівні поверхневого сприйняття, індивідуалізованого уявлення, тотальної віртуалізації. Тим не менш, навіть подібне "сувенірне" повернення в культуротворче поле космопланетарних універсалій має потужний конструктивний імпульс. Так, семантична складова космізму починає поступово визначати "профіль" медіакультури ХХІ ст., що проявляється у: глобальній експансії космічних сюжетів у різні сфери культури; посиленні інтеграційних явищ; упровадженні політики глобалізму, полідіалогічності та мультикультуралізму; зростанні коеволюційного фундаменталізму; збереженні традиційних поглядів як етнокультурних феноменів (конструювання національних міфологем, "хуторських" архетипів, упровадження програми традиціоналізму); розповсюдженні масової культури та поява медіареальності; поширенні ідеї про становлення медіасфери (натомість ноосфери); космічному проектуванні; створенні мережі комунікацій з позаземними цивілізаціями; отриманні статусу наратива для дескрипції медіакультури; формуванні нової моделі світоустрою – медіакосмізованої (космопланетарної) картини світу з власними системою координат, онтологічними параметрами та критеріями сприйняття.

Викликає інтерес аналіз аксіологічного виміру постмодерністського етапу існування науково-світоглядної концепції космізму через категорії сучасної полістилістичної медіакультури, до яких Л. Г. Іонін відніс деієрархізацію, деканонізацію, невпорядкованість, детоталізацію, включення, диверсифікацію, езотеричність, негативність, ателеологію [2, 100–102].

Деієрархізація: космізм як феномен ієрархізований (жорстко формуються впорядковано–стрункі уявлення про світоустрій). Деканонізація: для космізму властива канонізація стильових норм, у результаті чого виникає єдиний світогляд. Невпорядкованість: у космізмі відбувається контамінація та

фронталізм демаркаційної лінії між міфом, мистецтвом, наукою, релігією; духовне та матеріальне розглядаються як взаємодоповнюючі та взаємовпливаючі поняття. Детоталізація: світоглядній концепції космізму притаманна системність, єдність, що вказують на тотальність (соборність), холістичність нової космопланетарної свідомості. Включення: космізм відрізняє критерій інкорпорації або синкретизму, який сприяє плюралізації різних культурних систем і практик. Диверсифікація: у космізмі формуються складні зв'язки взаємодії елементів різноманітних культурних традицій. Езотеричність: для космізму в трансцендентальній площині характерна наявність окультного вчення та духовних практик, апелює до містично-інтуїтивного досвіду. Негативність: носії космопланетарної свідомості намагаються адаптуватися до існуючого емпіричного буття через його вдосконалення. Ателеологія: космізм є виключно теологічним, оскільки він орієнтується на пошуки вищих смислів існування життя, агітує до інтенціонального розвитку культури та суспільства.

Космізм як "специфічний світогляд і світовідчуття, а також особливість рефлексуючої свідомості в апріорному припущенні органічної єдності усього з усім, а головне – зі Всесвітом" [8, 239], безсумнівно, монтується в загальний контекст сучасної медіакультури, хоча його деякі риси (відсутність трьох "де-" (деієрархізації, деканонізації, детоталізації), позитивність і телеологія) адресують до попередньої культури (монотипістичного модерну). Проте за допомогою методологічно-термінологічного інструментарію концепції полістилістичного типу культури можливо визначити лише частковий прояв гносеологічного розмаїття змістовної складової космізму, оскільки він орієнтований на атомізованих індивідів задля їх подальшого об'єднання. Останній же тезі цілковито відповідає програмний маніфест медіакультури.

Відтак, розвиток інформаційних технологій забезпечив можливість для міксування різних культур, концепцій, поглядів і створення на цій основі постмодерністського медіакосмізму. Новітня картина світу, картографічні локуси якої задаються переважно параметрами найпоширеніших сьогодні науково-технічних аватарів медіакультури (кінематографу, телебачення та віртуальних реальностей Інтернету), органічно (хоча, як правило, підсвідомо, невідрефлектовано) змістовно відновлює та відроджує вже дещо забуті ідеї космізму. При цьому культуротворчі універсалії минулого, задекларовані в концепції космізму, не суперечать, а окселентують змісту найновітніших медіа, саме тому й не виглядають сучасним атавізмом і не сприймаються як реверсія в архаїку. Медіакосмізована світоглядна парадигма – це своєчасна відповідь минулого на запит сьогодення.

Актуалізація космізму – соціокультурна тенденція, яка відбувається синхронно зі світовими явищами медіатизації, інформатизації, глобалізації та інтеграції, на рівні з якими сприяє формуванню синкретичної свідомості та постмодерністської моделі світоустрою.

Так само як онтологічні параметри медіакультури індукують реалізацію багатьох космопланетарних ідей, так і універсальні принципи космізму обумовлюють виникнення нового соціокультурного буття, яке гармонійно синтезує в собі науково-технічні досягнення доби існування інформаційного суспільства та вічні аксіоконстанти духовної культури. З інтенсивним розвитком новітніх медіа-технологій прозоріння мислителів-космістів починають поступово реалізовуватися. Саме тому необхідно більш ґрунтовно поглянути на ті універсалії, які були задекларовані в концепції космізму, переосмислити їх зміст та спробувати актуалізувати з урахуванням нових можливостей, які надають інноваційні медіа-технології.

Надзвичайно цікавим є вивчення взаємовідносин ціннісно-культурного виміру космізму з установами на цілісний світогляд та сучасне мистецтво, для якого не існує ієрархії цінностей, високоморальних понять, що і буде здійснено найближчим часом.

Література

1. Жидков В. С. Искусство и картина мира / В. С. Жидков, К. Б. Соколов. – СПб. : Алетейя, 2003. – 464 с.
2. Ионин Л. Г. Основания социокультурного анализа / Л. Г. Ионин. – М. : Рос. гос. гуманит. ун-т, 1995. – 151 с.
3. Русская философия: Словарь / Под общ. ред. М. А. Маслина. – М. : Республика, 1995. – 655 с.
4. Рыжов Ю. В. Ignoto Deo: Новая религиозность в культуре и искусстве / Ю.В. Рыжов. – М. : Смысл, 2006. – 328 с. // [Электрон. ресурс]. – Режим доступа: http://www.binetti.ru/studia/ryzhov_11_3.shtml.
5. Субетто А. И. Ноосферное сознание / А. И. Субетто // Доклад на Международной научной конференции "Живая Этика и Культура. Идеи наследия семьи Рерихов в нашей жизни", Санкт-Петербургский Государственный Университет культуры и искусств, 11-12 февраля 2011г. – [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://grani.agni-age.net/articles11/4735.htm>.

References

1. Zhidkov V. S. Iskusstvo i kartina mira / V. S. Zhidkov, K. B. Sokolov. – SPb. : Aleteyya, 2003. – 464 s.
2. Ionin L. G. Osnovaniya sotsiokulturnogo analiza / L. G. Ionin. – M. : Ros. gos. humanit. un-t, 1995. – 151 s.
3. Russkaya filosofiya: Slovar / Pod obshch. red. M. A. Maslina. – M. : Respublika, 1995. – 655 s.
4. Ryzhov Yu. V. Ignoto Deo: Novaya religioznost v kulture i iskusstve / Yu.V. Ryzhov. – M. : Smysl, 2006. – 328 s. // [Elektron. resurs]. – Rezhim dostupa: http://www.binetti.ru/studia/ryzhov_11_3.shtml.
5. Subetto A. I. Noosfernoye soznaniye / A. I. Subetto // Doklad na Mezhdunarodnoy nauchnoy konferentsii "Zhivaya Etika i Kultura. Idei naslediya semi Rerikhov v nashey zhizni", Sankt-Peterburgskiy Gosudarstvennyy Universitet kulturey i iskusstv, 11-12 fevralya 2011g. – [Elektronniy resurs]. – Rezhim dostupa: <http://grani.agni-age.net/articles11/4735.htm>.

Акименко Е. С. Медиакосмизированная модель мироустройства: реновация прошлого или амортизация современности?

В статье исследуется взаимосвязь между аксиологическими универсалиями целостной научно-мировоззренческой концепции космизма и онтологическими параметрами современной медиатизированной культуры, которые в результате взаимодействия и взаимовлияния обуславливают возникновение синтезированной (медиакосмизированной) парадигмы современного мира.

Ключевые слова: медиакультура, космизм, медиакосмизм, картина мира, парадигма культуры, аксиоконстанты, постмодернизм, полистилистичность, синкретичность.

Akimenko E. Media cosmized model of the world order: renovation of the past or amortization of modernity?

The this article is devoted to the study of the relationship between axiological universals of the integrated scientific concept of cosmism and ontological parameters of the modern media culture that as a result of deep interaction and influence on each other cause the appearance of (media cosmized) paradigm of the modern world.

The intensification of the process of social and cultural mediatization, along with global phenomena of globalization, integration and informatization leads to the need to search synthesis of different views of the world.

Besides, alternatively some of the principles which are caused by the trans local world model and have parameters of media culture (immorality, idleness, visualization, disorder, lack of integrity and clarity, inconsistency, physicality, sensitivity, contradictory, randomness, etc.), the humanity appeals to polyphony of individual cultural life styles, to the strategies of ancient cultural and social practices and to the sacred experience of past centuries.

The generation of new spaces of artist's existence, the desire to preserve the "unity" of science, religion and art, the need for "healthy" value units and productive ideological orientations leads to the integration of various forms of conceptual understanding of the Universe on the basis of scientific and ideological theory of cosmism.

The following factors contribute to this: the evaluative concepts of cosmism simultaneously affect one person and the whole society; constants of the cosmism unite with revolutionary changes in the modern culture, decrease the boundary between the individual (the imperative of the media culture theory) and the general (authentic concept of cosmism).

Legend of the cosmism's origin formed as part of one of the paradoxes of the media culture, a worldwide network of information technology promotes the expansion of cosmism that after the obtaining the status of old values, restored and adapted to modern times, become relatively autonomous from processes of modernization and retain their own traditional concepts.

Gradually the axiological part of cosmism (antropocosmism, unity, development of a sense of responsibility, excellence "feminine", co-creation, a common cause (the cult of labor), the value of knowledge, etc.) begins to determine the profile of the XXI century media culture. A manifestation of this is the widespread penetration of cosmic scenes in different spheres of culture, strengthening the effects of integration, implementation of the policy of globalization and multicultural dialogue, co-evolution, the spread of mass culture and the emergence of virtual media sphere of ideas (instead of Nano spheres), a network of communication with extraterrestrial civilizations and so on.

The development of information technology has created the conditions for the mixing of different cultures, concepts, opinions, constructive interaction basics of media culture and value priorities of cosmism, it forms the basis for the emergence of a new paradigm of world outlook, syncretic cultural phenomenon of the twenty-first century – media cosmism.

The generated by cinema and television view of the world (including its individual elements that relate to the principles of cosmism) is fixed in the mind of modern people. The images on the screen does not only affect the man-made cultural space by forming a kind of cosmo- picture of the world, but also directly "feed" the content of cosmism with large number of Media Projects summary dedicated to space issues. Examples of usage of cosmo planet ideas and characters in modern television space and their interpretation from the perspective of the modern paradigm of media cosmism can be considered films on space subjects, films devoted to global catastrophes, which popularize the terrible consequences of the irresponsible attitude to the natural world, various educational programs, popular science television programs – the ancestors of otherworldly levels of being.

Appeal to the representative of the mechanisms of virtual reality (hyper textual, poly alternativeness, boldness, high performance communication, etc.), which are generated by morphological and phenomenological parameters of media culture and correspond to the title attribute of value dimension of cosmism (interdependence, unity and unification of different art practice, collectivity). Internet becomes the most favorable environment for implementation of Projects summary of successful cosmism thinkers, which until recently were considered utopian.

Unfortunately, due to the fact that the revival of interest in the conceptual foundations of cosmism takes place along with mass distribution of the values of domestic and international cultures, we have to diagnose the following fact: borrowing from their natural contextual environment, the idea of catholicity, like the micro and macro cosmos sometimes assimilated in a perverted version and begin to operate as a stand-alone stimulation.

However even this superficial return contains a powerful constructive impulse.

Created universals of the past are indicated in axiological space of cosmism. They correspond to the Projects of media culture and therefore do not look like a modern throwback, and not perceived as a throwback to the old days.

Media cosmized view of the world – is the modern answer to the questions of the past.

Key words: world culture, media culture, Space Art, axioconstants, postmodernism, poly stylistic, media cosmism, syncretism, the world, the paradigm of culture.